olnud järrele-kuulsad. Nüüd et küllakubjas kahjo ja maenitsusse läbbi olli targemaks sanud, siis laks temma hommikul õige warra kõrtsi jure, ja tulletas sedda käsko kõrtsmikko mele, ja maenitses sedda tuggewaste, selle kässo järrele ellada: ta ähwardas ka nobbedaste tähhele panna, ja tootas wissist sedda moisas nimmetada, kui kõrtsmik sedda käsko pidi üllenstma. — Ehk nüüd kül kõrtsmik needsinatsed küllakubja sannad wagga immeks panni, ja ei woind ärraarwada kuida selle mehhega ni äkkitselt ni suur muutmine olli sündinud; siis arwas ta ommete: parrem korta kui kahhertsema: sesi ta teädis, ehk kül moisa-wannem wägga helde ja lahke süddamega mees olli, et ta siiski kowwaste õigusse ja sanna kuulmisse peäle piddas, ja kibbeda witsadega neid lastkis nuhhelda, kes melel temma moistlikkud käsud ülleastsid. Se pärrast kui nüüd rahwoke, wanna wisi järrele, jo hommikul warra ennast hakkas kokko-koggoma, ja otse wäggise kõrtsmikko peäle tikkus, et ta neile piddi wina andma; siis ei saand ommete üksti, ti gotest enne lounat waid sggaüks laks nisammote raggasi, kui ta olli rulnud. Kül nende meel olli pahha, ja nemmad ei woind mo sta, mikspärrast se kõrtsmik tänna ni tigge olli, agga mis tehha, nemmad pidsid ommete seks korraks ilma winata aego sama.

Kui Josep omma wanna wisi järrele pühhapäwa olli pühhitsend; siis püdis ta tänna aegsamast kelk ommad asjad tallitada; jesi ta mõtles: „kui ma warramin„ne küllasse läbbän; ehk ma tabban siis „weel monda innimest selge peaga, kelle„ga ma woiksin kõnnelda, ja kes „woiks minno nominissed wastowõtta ja „ärraarwata, kas nemmad tullosad on „ehk